

Mor er den bedste i verden

Plejhjemsværelse, en ældre kvinde sidder i en lænestol. ved siden af hende står et lille bord med en fastnettelefon på. Kvinden sidder og nynner og strikker.

En plejhjemsassistent stikker hovedet ind.

Plejer: Mangler du noget, Inger?

Ældre kvinde: Nej, ellers tak.

Plejhjemsassistenten går ud igen. En mand kommer ind, han har fart på, en trådløs telefondims på det ene øre.

Mand: Mor!

Han går hen til den gamle kvinde, tager hendes hænder, kysser hende på begge kinder. Det hele hektisk.

Mand: Tillykke! Stort tillykke. Er Karina kommet? Jeg troede, jeg ville komme sidst. Puha. Men så kom jeg altså før hende. Men - tillykke, altså! Hvad har du lavet i dag?

Den ældre kvinde skal til at sige noget, men bliver afbrudt.

Mand: Du skal da have en gave, ikke?! Karina kommer med den (*ser nervøst mod døren*). Det var fint, vi fik plads til dig her, hvad? Her har du det godt. Er de søde ved dig? Det var jo det mindste, vi kunne gøre. (*Den ældre kvinde forsøger igen at sige noget*) Jo, mor, det var det sgu. Alt for dig. Mor er den bedste i verden, ikke, det er jo det, de siger i sangen.

Han bliver mere rastløs, ser imod døren og ser ikke, at den ældre kvinde gør tegn til at skulle sige noget. Han trykker på dimsens på øret

Mand: Arne?! Hallo? Hallo? Hvor er du? Nå, nu lagde han på. Det var sgu nok et lommeopkald.

Han sætter sig på hug foran hende.

Mand: Æhhh. Nå, mor. Hvordan går det så?

Kvinden skal til at svare, så kommer plejehjemsassistenten ind, og han hopper taknemmeligt op.

Mand: Hej med dig! Ja, så er man sgu kommet for at besøge sin gamle mor.

Plejer: Jeg tror ikke, vi har mødtes før?

Mand: Du er måske ny?

Plejer: Jeg har været her i snart et halvt år.

Mand: Okay, okay. Ja, der har bare været så meget, ikke. Så meget at tænke på. Som nu for eksempel den her knop (*han tager sig til numsen*). Så meget man ikke har tid til, som for eksempel at gå til lægen. (*som om han har fået en god idé*) Du er jo en slags sygeplejerske – du kunne vel ikke lige kigge på den, vel? Altså den har været der noget tid snart, og så bliver man jo lidt nervøs og...

Han begynder at knappe bukserne op, både plejeren og den ældre kvinde ser forfærdet til. En kvinde kommer susende ind.

Kvinde: Hvad fanden, Bjarne. Er du ved at smide bukserne.

Mand: Nå, det var bare en her knop, som...

Kvinde: Hej mor! Tillykke med dagen!

Plejehjemsassistenten går diskret ud.

Kvinde: *(Bøjet over moren og med høj stemme)* Beklager, at jeg kommer for sent, men jeg har simpelthen så travlt, så travlt, jeg har feset rundt hele dagen, jeg har slet ikke siddet ned. Først måtte jeg fyre nogle, og så måtte jeg jo ansætte nogle andre, I ved, hvordan det går, sådan en dag flyver bare afsted. Men nu er jeg her! Hun retter sig op, ser sig omkring.

Mand: *(Talende ud af den ene side af munden)* Har du egentlig en gave med? Fordi jeg havde sgu ikke lige tid, og...ja. Telefonen har ikke stået stille hele dagen!

Han vender sig væk og taler ind i telefondimsen.

Mand: Hallo, Arne? Kan du høre mig? Køber vi? Sælger vi?

Han trykker på den igen, tager den ud og vender og drejer den. Den ældre kvinde rømmer sig, forsøger at sige noget. Kvinden afbryder hende ved at række hende sin telefon.

Kvinde: Her er gaven, mor!

Mand: Giver du – jeg mener, vi – hende din telefon?

Kvinde: *(forfærdet)* Nej! Det er bare et billede af gaven. Jeg havde ikke lige tid til at hente den, men den er reserveret og det hele! Se! *(hun tager telefonen ud af hånden på moren og viser den stolt til manden)* Det er sådan en handy miniblender, så hun kan blende maden.

Kvinde: *(til moren, højere)* Så du kan blende maden, mor, så du ikke behøver at tygge den. Så det går hurtigere!

Mand: Skidegod idé!

Kvinde: Se på os to, hvad mor? Hvem skulle have troet, at vi ville blive sådan nogle gode børn? Og travle! Det vil sige vigtige.

Mand: Haha, ja. Mor er den bedste i verden, men vi er sgu heller ikke værst, hva?

Kvinde: Er der nogen der har ringet på den store dag?

I ren rastløshed begynder manden at rode med telefonen, løfte røret, kravle rundt og følge ledningen ned under bordet. Den ældre kvinde bliver så distraheret, at hun ikke får sagt noget.

Mand: *(fra under bordet)* Der kunne sgu godt være en forlængerledning her, det må jeg sige. Så kunne du også ligge i sengen og snakke og spise din blendede mad.

Plejhjemsassistenten kommer ind.

Kvinde: Kan du ikke hente resten af personalet, så vi kan synge fødselsdagssang for mor her?

Plejer: Fødselsdag? Men det har hun da ikke før til november.

Manden: *(slår hovedet op i bordet)* Av!

Kvinde: Hvad for noget?! Er det - har vi? Har du hørt det lillebror?

Mand: *(fra under bordet)* Ja, helt ærligt.

Kvinde: Helt ærligt mor! Det kunne du godt have sagt. Her kommer vi slæbende med gaver og det hele. Er du klar over, hvor travlt vi har! Jeg går glip af et møde i vinklubben, fordi jeg troede, at du har fødselsdag. Det kunne du sgu godt lige have sagt.

Den ældre kvinde prøver at få et ord indført. Manden afbryder, mens han kravler ud fra under bordet.

Mand: Helt ærligt, mor. Det – det var sgu ufint, synes jeg. Men du havde måske glemt, at det ikke var din fødselsdag?

Kvinde: Ja, det er da nok det! Okay, okay det kan jo ske. Shit happens. Du er stadig den bedste i verden. Nå, men så behøver vi vel ikke blive. Kom bror, vi smutter.

Mand: Vi ses til november, mor.

De går ud. Medhjælperen ryster på hovedet, kommer så i tanke om noget.

Plejer: Jeg vidste ikke, du havde to børn, Inger.

Ældre kvinde: Det har jeg heller ikke. Men de to der kommer cirka hvert halve år med større og større gaver, og jeg når aldrig at få et ord indført.